

Loven af 4. Maj 1907, hvilket jo i og for sig heller ikke kommer særlig i Strid med de foreliggende Forhold. Men der rejser sig jo dog det Spørgsmaal, om der foreligger nogen streng Nødvendighed for en saadan ekstraordinær Foranstaltning som den, man her agter at indføre. Den højt-ærede Minister udtalte ganske vist, at hvis man ikke vedtog disse Love, saa vilde man derved kunne se, at Lovgivningsmagten havde skiftet Standpunkt i denne Sag. Jeg synes nu i og for sig ikke, at man ret vel kan sige det, idet den Lov, der blev vedtagen i Fjor, jo blev vedtagen paa Grund af ganske særlige Omstændigheder og jo altsaa skulde have en skuldstændig midlertidig Karakter og kun skulde virke i et bestemt givet Tilfælde; og den Omstændighed, at man saa ikke Aar efter Aar vedtager saadanne Love, vil dog i og for sig ikke kunne berettigge til at tale om, at der derigennem skulde kunne paa-vises en Skiften Standpunkt fra Lovgivningsmagtens Side. Man maa derimod efter min Mening være meget varsom med at forny saadanne Love for ikke efterhaanden at give det Udseende af, at det, man har indført, antager Karakteren af en fast Institution, som man rundt om hos de paagældende, der skulde nyde godt af Loven, kunde anse for at være noget, man kunde regne med. Jeg mener, at man skal være noget varsom i saa Henseende, og det er ikke uden Grund, at der næres Betænkeligheder ved at komme ind paa en Fortsættelse af saadanne ekstraordinære Foranstaltninger. Men i sin Helhed er der jo ikke noget utiltalende i den Maade, hvorpaa man agter at komme de arbejdsløse til Hjælp.

Jeg maa dog nu tillade mig at udtale en beskeden Tvivl om, at Arbejdsløsheden for Tiden er saa stor, at der er nogen streng Nødvendighed for en saadan Indgriben fra det offentliges Side. Jeg skal villig erkende, at vi jo langt fra ere ved at være inde i normale Arbejdsforhold, men nogen Bedring synes der jo at spores, og en Fordeling af Arbejdskræfterne har der jo ogsaa efterhaanden fundet Sted, saaledes at Trykket ikke føles saa stærkt paa de enkelte Steder, som det var til at begynde med; det gælder navnlig for de store Byers Vedkommende.

Noget anderledes stiller det sig for mig med Hensyn til det andet Forslag, Forslag til Lov om fortsat Hjælp til arbejdsløse efter Arbejdsløshedskassens Ophør. Der forekommer det mig, at man

er i Færd med at gribe meget stærkt ind i Kommunernes Selvstyre, naar man vil foreskrive dem, endogsaa i stort Maal, hvilken Virkningen skal være af den Understøttelse, de maatte yde de trængende indenfor deres Omraade. I det første Forslag giver man Myndighed til, uden at søge højere Myndigheds Tilladelse, at yde ekstraordinær Hjælp, men man foreskriver ikke Kommunerne, hvorledes Hjælpen skal ydes, eller i hvilket Maal den skal ydes. Men i dette Forslag siger man, at indtil et saa stort Beløb som det, den arbejdsløse maatte have oppebaaret af Arbejdsløshedskassen, skal han kunne oppebære som fortsat Hjælp fra Kommunekassen, uden at dette skal have de i Fattigloven anførte Følger. Det er efter min Mening en Tvangsforanstaltning overfor Kommunerne; man har her ikke givet dem frit Skøn over, hvorvidt der her er Tale om at træde hjælpende til, uden at det skulde have de i Fattigloven anførte Virkninger. Nu ved jeg meget vel, at der kan indvendes derimod, at der foregaar jo en Undersøgelse af Forholdet, og er den vedkommende ikke anbefalet paa den Maade, som kræves i det af Indenrigsministeriet udarbejdede Skema, vil Hjælpen ikke blive ydet. Det er rigtigt nok; men alligevel er der her lagt et saa stort Tryk paa Kommunerne, at det er større end det, man burde lægge paa dem.

Der findes dernæst ogsaa en Bestemmelse, som gaar ud paa, at Opholdskommunen ikke har Ret til Refusion fra Forsørgelseskommunen. Jeg ved ikke rigtigt, hvilken Tankegang der har dikteret en saadan Bestemmelse; men det er jo muligt, at det er den, at man har ment, at Opholdskommunen ellers kunde vise en utilladelig Flothed i Forventning om, at den fik Pengene tilbage fra Forsørgelseskommunen. Jeg tror dog ikke, at det vil rumme nogen større Fare, men derimod er det jo ingenlunde udelukket, at den Omstændighed, at denne eller hin Kommune er særlig rundhaandet i dette Forhold, vil faa en vis Tiltrækning paa de Personer, som eventuelt kunne komme ind under denne Lov. Det kan jo ganske vist ikke ske pludselig, idet de paagældende jo, saa vidt jeg erindrer, i et helt Aar skulde være Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse; de skulde saa have faaet den for Kassen gældende Maksimumshjælp, og saa først kunne de komme i Betragtning. Der gaar altsaa et Stykke Tid, men da jo denne Lov nu tænkes at skulle virke paa